Ana-Veronica Mircea - Scuipind in iarba

Pe bunicul îl dureau ochii, pe mama o dureau şalele, pe soru-mea o dureau ţurloaiele. Pe tata nu-l durea nimic. Pen'că murise.
Murise din cauza apei. Tot apă băuseră şi ăilalţi, de-aia nu mai puteau de durere.
Băuseră apă vie, vîndută de Krina, doftoroaia a tînără, cu ochii verzi, buzele de mărgean şi ţîţele din piatră. Dintr-un bazalt de toată frumuseţea. Şi le spălase cu apă vie, de-aia îi împietriseră. Era ţiitoarea Vraciului, şi ăla o muşca într-una de ele. O mai muşca cîteodată şi de cur, da bucile, deprinse de acasă cu bătaia, n-o dureau prea tare. Nu aşa ca ţîţele. Şi de-aia a vrut ca boşorogul să-şi rupă dinţii. De-aia a făcut licoarea, apa vie. Chiar din buruienile lui. Din buruienile ghiujului cocîrjat, saşiu şi cu urechi de mîţă.
Mie îmi plăcea grozav să mă holbez în urechile moşului. Ştiam pe unde umblă şi ştiam în ce copaci şi pe ce crengi să mă cocoţ ca să-mi arunc ochii direct în ele.

Şi Vraciu' şi-a rupt dinţii, trei caninii negri, ciobiţi. Şi vreo două măsele. Plus cinci incisivi. Adică tot ce mai avea în gură.
Iar pe Krina a dat-o afară. Adică a dat întîi să-i taie ţîţele. Da' cosorul lui pentru tăiat piatra felii ruginise. Că avuse ea, Krina, grijă să-l ţină o noapte-ntreagă-n apă vie.
Pe urmă ea a început să vîndă apa. Apa vie. Ca să nu moară de foame, săraca.
Bunicu' a cumpărat apă ca să scape de albeaţa de pe ochiul drept. Mama a crezut că n-o să mai înţepenească cînd se cocîrjează deasupra albiei cu rufe. Soru-mea a tras nădejde c-o să se descotorosească de păru' ei ăla urît, de pe picioare. Tata a vrut un leac de inimă rea.
Pentru că io, mucosul, îi suflasem ibovnica, pe Asasasa. Da' zău că n-o făcusem dinadins. Ea, tîmpita, se aşezase, nu'ş cum boala, în dreptul foalelor. Şi îi zburase din cap peruca. Şi tata se prinsese că era cheală. Îi văzuse ţeasta lucind în soare. Şi suferise. El sărmanul, suferea de-atunci într-una. Avea inima frîntă. Iar io cred că, după ce-a băut apa vie, i-a crăpat de-a binelea în două.

Oricum, el a crăpat degrabă, adică după prima înghiţitură. Fără suferinţă.

De durere, mama a bătut-o pe putoarea de Asasasa. Aproape că a uitat de junghiurile ei din şale cît a ciomăgit-o. Pe urmă i-a turnat în cap apă vie, şi ăleia i-a crescut, cît ai clipi, un smoc de urzici în creştet. Soru-mea s-a aşezat turceşte lîngă leşul tatei şi a prins să urle, trăgîndu-se cu dinţii de părul de pe ţurloaie. Că apa vie i-l întărise, i-l lungise şi i-l înnegrise. Iar bunicu’ m-a privit chiorîş, adică doar cu ochiul ăl bun. Că pe ăla cu albeaţa începuseră să-i crească solzi – mărunţi, deşi şi albaştri. A zis că sînt un ucigaş. Că nu-s cu nimic mai breaz decît Krina, care stricase tihna Vraciului, a ălui mai de treabă om din sat. Io stricasem tihna unei întregi familii. Şi m-a dat afară din casă. Să mă duc unde-oi vedea cu ochii. Sau să mă iau de mînă cu Krina.
Şi m-am luat. Am luat-o de mîini, mi-am întins gîtu’ şi am ajuns cu nasu-n ţîţele ei. Şi cu limba lîngă ele. Şi i le-am lins. Fiindcă bazaltu’ ăla avea miros şi gust de fragi. Era gustos nevoie mare. Am lins la el pînă s-a-nmuiat piatra. S-a transformat la loc în carne. Carne ţeapănă, pietroasă. Da carne.
Numa’ că m-a văzut bunicu’. Şi m-a chemat înapoi, acasă. M-a pus să-i ling solzii de pe ochii. Şi ăia i-au căzut, cît ai clipi. Am vindecat-o şi pe mama. Am tot scuipat-o pe şale pînă mi s-a uscat gura. După ce mi-am mai revenit, am scuipat pe păru’ pe ţurloaiele soră-mii. Şi păru’i s-a blonzit, i s-a scurtat şi i s-a rărit.
L-am înviat şi pe tata. Am smuls o urzică din capu’ Asasasei, am muiat-o în saliva mea şi l-am gîdilat cu ea în cerul gurii.
Numai pe Asasasa n-am putut s-o scap de urzici, degeaba am scuipat-o pe creştet trei nopţi de-a rîndul. Deh, mă tem că mai era la mijloc şi vreun blestem de-al mamei. Da a luat-o Vraciul de ţiitoare. Pe Asasasa, nu pe mama! Nici lui nu i-au mai crescut dinţii. Ştia el că asta se putea face, da numai după ce mozolea între gingii un sfîrc de-al Krinei. Numa’ că ea s-a jurat că-l stropeşte cu apă vie dacă încearcă.
Aşa că Soborul Bătrînilor a hotărît s-o alunge din sat, pentru totdeauna. Şi pe mine o dată cu ea. Fiindcă mă spurcasem cînd îi linsesem sînii. Şi fiindcă mă pusesem împotriva firii cînd îl întorsesem pe tata de la groapă.

Aşa că am plecat amîndoi în lume. O fată veselă, nurlie, de mînă cu un puşti de nouă ani, cu nasu-n vînt şi ochi ca iarba, care scuipa în iarbă la tot pasul. Krina mă punea s-o fac. Pen'că, de fiecare dată cînd nimeream un fir, ăla se preschimba în floare.

Iar tata s-a luat după noi. Că l-au gonit şi pe el. Au zis că-i nu e viu de-adevăratelea, că-i mortu' care umblă şi c-o să bea sînge de om în nopţile cu lună plină.

Da mamei nu i-a fost frică. A plecat cu tata. Şi-au făcut amîndoi o colibă, în pădure. Ş-au vrut să ne oprească cu ei, pe mine şi pe Krina. Da ea n-a vrut să stea – fiindcă tata îi făcea ochi dulci şi mama îi arunca priviri acre. Iar io am plecat cu ea. Pentru că mă lăsa să-i ling ţîţele tari, şi alea mai aveau încă gust de fragi, deşi nu mai erau de piatră.